

19. Naplóbejegyzés a kommunikációról

Sok esetet kap fel a média, melyek a pedagógusok ellen irányuló támadásokról szólnak. Máskor arról olvashatunk, hogy a pedagógusnál szakadt el a cérna. Sokszor a kettő együtt történik.

Az egyik pártfogolt családhoz mentem. Szinte egyszerre értünk a házhoz a szülőkkel, épp akkor gyalogoltak haza a település iskolájából, az igazgatótól. Péntek volt. A gyerekek otthon voltak. Mindannyian. Nem kellett faggatni őket, hogy elmondják a történetet, ahogy ők látták.

A gyerek nem akart iskolába menni, nagy nehezen kiszedték belőle és az utcában lakó osztálytársaiból, hogy a tanító néni nem szereti, mi több, rendszeresen félreállítja, a kuka mellett kell megennie az uzsonnáját, illetve már „büdös” jelzővel is, stb. A szülők felmentek megkérdezni, mi a baj. Tudják, nem angyal a gyerekük, de tisztán járatják, nem értik a megalázása okát.

Csendben kérdezik, nem emelt hangon. A tanító néni viszont emelt hangon válaszol. Mi több, kiabál. Megrángatja a gyereket, közli, elege van az effélékből... A cigányokból. Ekkor már a szülő is kiabál, isteni szerencse, hogy tettelegességre nem kerül sor.

Aztán hazamennek, és megállapodnak, mivel nem az első eset, feljelentik a rendőrségen. Aztán mégis az igazgatóhoz mennek először, aki meghallgatja őket, és ígéri, intézkedik. De a család már nem akarja ezt a tanító nénit. Nem bíznak abban, hogy úgy bánik majd a gyerekekkel, mint a többivel. A nem cigánnyal.

A tanítónőnek nem ez az első esete. Tudom, nemcsak ezzel a gyerekekkel, családdal volt már konfliktusa.